

Sygnatura akt IV U 106/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Staszkiwicz

Protokolant: Agnieszka Zamojska

po rozpoznaniu w dniu 06 marca 2019 r. w Jeleniej Górze

sprawy z odwołania J. K.

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.**
na skutek odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

z dnia 20 marca 2018 r. znak (...)

z dnia 05 kwietnia 2018 r. znak (...)

z dnia 13 kwietnia 2018 r. znak (...)

w przedmiocie zasiłku chorobowego

I. oddala odwołanie od decyzji z dnia 20 marca 2018 r. znak (...),

II. oddala odwołanie od decyzji z dnia 05 kwietnia 2018 r. znak (...),

III. oddala odwołanie od decyzji z dnia 13 kwietnia 2018 r. znak (...),

IV. kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa,

V. zasądza od wnioskodawcy na rzecz strony pozwanej kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IV U 106/18

UZASADNIENIE

Wnioskodawca J. K. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.:

- z dnia 20.03.2018 r. odmawiając mu prawa do zasiłku chorobowego za okres od 16.01.2018 r. do 26.02.2018 r.,
- z dnia 05.04.2018 r. odmawiając mu prawa do zasiłku chorobowego za okres od 27.02.2018 r. do 08.04.2018 r.,
- z dnia 13.04.2018 r. odmawiającej prawa do zasiłku chorobowego za okres od 09.04.2018 r. do 25.04.2018 r.

Wnioskodawca wniósł o zmianę zaskarżonych decyzji i przyznanie mu prawa do zasiłku chorobowego. Wskazał, że okresy niezdolności do pracy zalicza się do jednego okresu zasiłkowego, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem jednej niezdolności do pracy, a powstaniem następnej nie przekracza 60 dni.

W odpowiedzi na odwołanie strona pozwana wniosła o oddalenie odwołania od decyzji z dnia 20.03.2018 r., 05.04.2018 r. i 13.04.2018 r. oraz zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, że wnioskodawca był niezdolny do pracy z powodu tej samej choroby w okresie od 07.04.2017 r. do 02.06.2017 r. oraz od 14.06.2017 r. do 27.10.2017 r. Kolejne zaświadczenia lekarskie na drukach (...) obejmują łącznie okres niezdolności do pracy od 16.01.2018 r. do 25.04.2018 r. Przerwa pomiędzy ustaniem niezdolności do pracy do 27.10.2017 r., a powstaniem niezdolności od pracy 16.01.2018 r. trwała dłużej niż 60 dni, jednak z wyjaśnienia udzielonego przez lekarza R. S. (1) wynika, że w przerwie wnioskodawca nie odzyskał zdolności do pracy. W związku z tym wnioskodawca wyczerpał pełny okres zasiłkowy z dniem 16.10.2017 r. i nie mógł nabyć prawa do zasiłku na kolejne okresy objęte zaświadczeniami lekarskim począwszy od 16.01.2018 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. K. był niezdolny do pracy w okresie od 07.04.2017 r. do 19.05.2017 r. z powodu schorzenia oznaczonego numerem statystycznym M 54, tj. bóle grzbietu.

Dowód: zestawienie zaświadczeń k. 20;

Następnie J. K. był niezdolny do pracy w okresie od 20.05.2017 r. do 02.06.2017 r. i od 14.06.2017 r. do 27.10.2017 r. z powodu schorzenia oznaczonego numerem statystycznym I 48, tj. migotanie i trzepotanie przedsionków.

Dowód: zestawienie zaświadczeń k. 20;

Ponownie J. K. był niezdolny do pracy w okresie od 16.01.2018 r. do 18.02.2018 r. z powodu schorzenia oznaczonego numerem statystycznym I 48, tj. migotanie i trzepotanie przedsionków.

Dowód: zestawienie zaświadczeń k. 20;

Jest bezsporne, że J. K. był następnie niezdolny od pracy w okresie od 19.02.2018 r. do 25.04.2018 r.

W okresie od 28.10.2017 r. do 15.01.2018 r. J. K. nie odzyskał zdolności do pracy. W okresie tym nie uzyskiwał od lekarza zaświadczeń lekarskich stwierdzających jego niezdolność do pracy.

Dowód: opinia biegłego kardiologa k. 29 i 43,

kopia pisma z 05.03.2018 r. w aktach ZUS.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, odwołanie wnioskodawcy nie zasługiwało na uwzględnienie.

Strona pozwana oparła zaskarżone decyzje, w przedmiocie odmowy prawa do zasiłku chorobowego za łączny okres od 16.01.2018 r. do 25.04.2018 r., na treści przepisów art. 8 oraz art. 9 ustawy z dnia 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Zgodnie z treścią art. 8 powołanej ustawy, zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni.

W myśl przepisów art. 9 ust. 1 i 2 tej ustawy, do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej „okresem zasiłkowym”, wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, w tym okresy poprzedniej niezdolności do pracy,

spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Strona pozwana stała na stanowisku, że przerwa w niezdolności do pracy z powodu tej samej choroby przekroczyła 60 dni, ale w przerwie tej wnioskodawca nie odzyskał zdolności do pracy. W ocenie Sądu, strona pozwana wydając zaskarżone decyzje prawidłowo przyjęła, że okres zasiłkowy wnioskodawcy zakończył się w dniu 16.10.2017 r. i nie było podstaw do otworzenia nowego okresu zasiłkowego począwszy od 16.01.2018 r.

Należy wskazać, że okres zasiłkowy liczony jest na nowo wówczas, gdy zachodzi jedna ze wskazanych niżej okoliczności:

1. niezdolność do pracy, która wystąpiła po przerwie (minimum jednodniowej) zostanie spowodowana inną chorobą, niż poprzedni okres niezdolności do pracy,
2. przerwa pomiędzy okresami niezdolności do pracy spowodowanymi tą samą chorobą przekroczy 60 dni.

Jednocześnie należy zauważyć, że przepisy art. 9 ust. 1 i 2 ustawy zasiłkowej posługują się pojęciem „okres niezdolności do pracy” bez wskazania, że musi to być niezdolność do pracy udokumentowana stosowanym zaświadczeniem lekarskim wydanym na druku (...) przez uprawnionego lekarza. Zatem niezdolność do pracy nie jest tym samym, co prawo do świadczenia za okres niezdolności do pracy, a przerwa w wypłacie zasiłku chorobowego nie jest jednoznaczna z przerwą w niezdolności do pracy.

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd ustalił, że w przerwie pomiędzy kolejnymi okresami niezdolności do pracy, tj. w okresie od 28.10.2018 r. do 15.01.2018 r., wnioskodawca był nadal niezdolny do pracy, pomimo że nie była ona udokumentowana zaświadczeniami lekarskimi. Takie stanowisko wyraziła w piśmie z 05.03.2018 r. lekarz R. S. (2), jak również poparł je biegły sądowy z zakresu kardiologii w opinii uzupełniającej. Za takim stanowiskiem przemawia dodatkowo fakt, że w okresie od 20.05.2017 r. do 02.06.2017 r. i od 14.06.2017 r. do 27.10.2017 r. wnioskodawca był niezdolny do pracy z powodu schorzenia oznaczonego numerem statystycznym I 48, tj. migotanie i trzepotanie przedsionków. Z tego samego powodu był on następnie niezdolny do pracy po przerwie, tj. od 16.01.2018 r. do 18.02.2018 r.

Należy zaznaczyć, że opinia biegłego podlega - jak inne dowody - ocenie według art. 233 § 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji w takich kryteriach, jak dowód na stwierdzenie faktów. Nie jest przy tym miarodajna dla oceny tego dowodu niekonkurencyjna z nią ocena wnioskodawcy co do faktów będących przedmiotem opinii. Jednocześnie, przy ocenie biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (patrz: wyrok SN z 13.10.1987 r., II URN 228/87, (...)). Z istoty i celu dowodu z opinii biegłego wynika przy tym, że jeśli rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii biegłych jest konieczny. W takim wypadku Sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeżeli jest ona prawidłowa i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym.

Mając powyższe na uwadze, Sąd w oparciu o treść art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie od zaskarżonych decyzji.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 kpc oraz na podstawie przepisu § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych i zasądził na rzecz strony pozwanej od wnioskodawcy kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.